

אליקים רובינשטיין

על הממשלה והמחאה

נקרעים מבפנים

קצינים ררוזים לא מעטים במינהל האזרחי לדרגותיו. כמה חבל שהמילה כבוד איננה שכיחה בלקסיקון הציבורי שלנו, מה גם שהיא חיונית בין אדם לחברו ובכל תרבות, לא כל שכן בתרבות השוורת בכל סביבותינו.

ד על ילדים ונוער בסיכון. שייקה אלעמי, אב ששכל את בנו דרור בנסיבות עצובות, הקים עמותה, "כנפי דרור", שעניינה טיפול בילדים ובני נוער הסובלים מהרה ואף מרדיפה על ידי סביבתם, שאי-תשומת לב למצבם עלולה לגרום להם (ולמשפחתם) תוצאות קשות מאין כמותן. הרבה נושאים מעסיקים אותנו כחברה וכמדינה; גם מה שנראה כתופעה מצומצמת, מתברר שאינה כזו, ומכל מקום למי שנפגע הרי זה עולם ומלואו. ניתן את ליבנו לכך.

ה על הכיפה. נחום ברנע כתב כאן בשבוע שעבר על שמואל אלגרבלי, דובר מפלגת העבודה שלאחר רצח יצחק רבין נח-שד על ידי שוטר רק בגלל כיפתו. בימים ההם קרה לי מקרה דומה; הייתי בעת הרצח שופט בית המשפט המחוזי, אך עד חודשים אחדים לפני הרצח עברתי בצמידות לרכין בנושאי ירדן. הייתי שבור לב בהלוויה. בשבעה היה מושב אזכרה בכנסת אליו הוזמנתי. החניתי במרחק, בגלל פקקים, וצעדתי לכנסת. הייתי לבוש חליפה וכמובן חובש כיפה. שוטר מאותם המגויסים מקורשים לשמור באירועים פתח עליי בצעקות, "מה אתה עושה פה בכלל" וכדומה. בטרם הספקתי להשיב לו זיהה אותי קצין משטרה ירושלמי וגער בו. השוטר הסתלק. אוסיף כי ביום שלאחר הרצח הסעתי את בתי לצבא, והייתה זו פעם יחידה בחיי שלא חשתי נוח בכיפה. אבל סט-ריאויטיפים הם תופעה שכיחה המחייבת מאבק.

ש נה טובה, בשורות טובות לחטופים ולסולנו, וכתובה לחתימה טובה.

א על חופש הרעות וההשכלה הגבוהה. התקנא ח"כ אביחי בוארון בפעולותיו (המבורכות) של הנשיא האמריקאי טראמפ אל מול אוניברסיטאות בארה"ב, בין השאר בנושא המאבק באנטישמיות, והגיש הצעת חוק לצמצום עצמאותה של ההשכלה הגבוהה בישראל והכפפתה במהות למערכת הפוליטית. אלא שאיננו ארה"ב, וגם אם תיתכן ביקורת, לעיתים מוצדקת, על התבטאויות אקדמיות מסוימות אצלנו הראויות לחשכון נפש, מעמדה של ישראל בעולם האקדמי הרחב, הסובל ממילא, מועמד כאן בסכנה; לצד התבטאויות בעייתיות לאין סוף של אנשי ממשלה וקואליציה, קידום חקיקה לשם פוליטיזציה של מערכת ההשכלה האקדמית, כמו של מערכת המשפט, יציב אותנו כמדינה לאומנית, צרת אופק, אנטי-ליברלית ומסוגרת. לא בכך רצו תיאודור הרצל, הרב קוק, ואב ז'בוטינסקי ורודן-בן-גוריון. דבריי נכתבים גם כנשיא המכללה האקדמית אשקלון.

ב על ההפגנות. שאלתי עצמי לא אחת מדוע מצויים אנו בגל ההפגנות הקורע את החברה הישראלית. הרי היינו צריכים להאמין שממשלה נורמלית במדינה יהודית ודמוקרטית תשים את השבת החטופים בראש מעייניה, שהרי מדינת ישראל היא שחטאה בהפקרתם. התשובה נעוצה בחוסר אמון עמוק של ציבורים רחבים בכוונותיה האמיתיות של הממשלה, בפער בין הצהרותיה לאורן תקופה לבין מעשיה. קול דמי אחינו החטופים וועק מחוצות עזה. דרי לנו בשכול הטרור וחללי צה"ל. ואיני יכול שלא להביע צער על דברי ראש הממשלה והשר לביטחון לאומי בעודם בזירת הרצח בירושלים, כלפי מערכת המשפט; לא אמת, לא במקום.

ג על הקצינים הררוזים במתפ"ש. היה בערוץ 14 וסביבו שיח שנגע לשירות הקצינים הררוזים בתיאום הפעולה בשטחים. אוכל להעיר מקרמת דנא בשנותיי בשירות הציבורי, על הצטיינות